

fergitada ja tõsta; sellepärast pallus ta Jummalalt ommole tarka ja sannawõtlikko süddant. Jummal kulis temma palwet ja andis temmale ka seddagi, mis temma mitte ei pallunud, se on, rikkust ja au. Temma tarkust ja suurt tundmist kulutab segi luggu: Raks naest tullid rieldes kunninga ette. Meie ellasime ühhes majas; minna sain lapse ja kolme päwa pärrast temma ka. Temma olli omma poja ärramagganud ja õse minno poja ärrawahhetanud. Kui ma ülesärkasin, leidsin lapse surnud ja tundsin et se minno laps ei olnud. Teine oias sedda walleks ja ütles: minno laps ellab agga sinnul on surnud. Kunningas käs kis möka tua ja ellawat last neid jaggada. Lapse emma hakkas palluma: oh Issand, andke se laps temmale ja ärge surmake tedda mitte. Agga teine ütles: ärge sago tedda ei kumbgi, — wöttame poleks. Siis andis kunningas neile otsust: andke se laps sellele, kes temma ello eest pallunud, se on temma emma.

Tännini ei olnud Israeli-rahwal Jum- mala tenistusse kodda, waid agga koggo- dusse telk, mis ühhest kohast teise widi ja kelle sees seädusse-laegas peti. Lawet olli jo sepärast nõuks wõtnud Issandale kõrki tempelt ehhitada, mis mitme keeldusse pär- rast ei omma päiwil ei jõudnud tehha. Jai siis se tõ temma poja Salomoni holeks, kes poolkahheksat aastaga, 480 aastat pärrast Israeli-rahwa wäljaminnikut Egiptusse- maalt, ühhe templi ehk Jummalatenistusse kaja ülesehhitas. Wõnikia ja muud targad meistrid ollid temma kallal tööd teinud, ja ei pannud kunningas keigesuremaid kullusid ei mikski, et agga Jehowa tempelt keige- förgimaks ehhitusfeks üllendada, mis sel aial ma peal olli. Kui ta ommas illus Mo- ria-mael walmis seisis, pühhitseti tedda wäg- ga pühhaste, ja olli temma sest aiaast se paik, kuhho keik Israeli-rahwas kokkotulli Jum- malat tenima.

Salomoni wallitsusse aial olli aina rahho ja hea põlli keigel Israeli-maal, ja temma